

РЕШЕНИЕ

№ 9629

гр. С., 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА

при участието на секретаря СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА Гражданско дело № 20221110149682 по описа за 2022 година

Производството е по реда Глава Двадесет и пета от Гражданския процесуален кодекс (чл. 310 – 317 ГПК).

Ищецът Л. И. В. е предявил срещу ответника „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“, обективно съединени иски за отмяна на уволнението, извършено със Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ – С. – чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „локомотивен машинист“ и по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа вследствие на уволнението в размер 7518 лв. за периода от 30.05.2022 г. до 30.11.2022 г. (както е посочено с исковата молба), ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда – 12.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

С определение от 12.12.2022 г., постановено в открито съдебно заседание, проведено на същата дата, на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК, е допуснато изменение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за заплащане на обезщетение за оставане без работа вследствие на уволнението, за сумата в общ размер на **11159,65 лева** за периода от **12.07.2022 г. до 12.12.2022 г.** след уточнение.

Ищецът Л. И. В. твърди, че по силата на сключен с ответника Б.Д.Ж. „П.П.“ ЕООД, трудов договор заемал длъжността „Машинист в локомотивно депо“ при ответника. Със заповед № 75/30.05.2022 г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, която не му била връчена надлежно, но разбрал за нея на 12.07.2022 г., трудовото правоотношение било прекратено. Сочил, че заповедта е издадена в нарушение на закона, от некомпетентен

орган, не отговаря на изискванията по чл. 193, ал. 1 от КТ и чл. 195, ал. 1 от КТ. Нарушението не е извършено. Пзовава се на закрила по чл. 333 от КТ като твърди, че към датата на уволнението, в периода от 14.06.2022 г. до 10.07.2022 г. бил в отпуск по болест. Прави искане съдът да признае за незаконно уволнението, извършено със заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и неговата отмяна и да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност. Твърди, че е останал без работа след уволнението, поради което претендира осъждане на ответника да му заплати обезщетение вследствие на незаконното уволнение, изчислено на база на последното брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец преди уволнението в размер на 3200 лева. **Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК.** В представени по делото писмени бележки по чл. 149, ал. 3 от ГПК, поддържа предявените иски и посочените основания за незаконност на уволнението. Сочи, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е била връчена надлежно. Пзовава се на закрила по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК, ответникът Б.Д.Ж. „П.П.“ ЕООД оспорва предявените иски. Сочи, че няма качеството на работодател на ищеца, тъй като трудовият договор е сключен с друго лице – ППП- С., което има качеството на работодател на ищеца. Твърди, че искът е недопустим, тъй като заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е връчена. Възразява за изтекла погасителна давност по чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ, тъй като заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е връчена на 21.06.2022 г. на адреса на работника. По същество излага доводи, че извършване на нарушението се установява по безспорен начин. Сочи, че е налице системно нарушаване на трудовата дисциплина, установено с три заповеди за налагане на дисциплинарни наказания, които към 21.06.2022 г. не са заличени по смисъла на чл. 197, ал. 1 от КТ. Оспорва началната дата на обезщетението по чл. 225 от КТ, тъй като трудовото правоотношение е прекратено на 21.06.2022 г., освен това не се установява, че ищецът е останал без работа за спорния период. Оспорва размера на претендираното обезщетение за периода, в който ищецът е останала без работа вследствие на уволнението като недоказано по основание и размер. Прави искане претенциите да бъдат отхвърлени като неоснователни. **Претендира разноски. Не представя списък по чл. 80 от ГПК.** Възразява за разноските на ищеца. В представени по делото писмени бележки по чл. 149, ал. 3 от ГПК оспорва предявените иски. Сочи, че ищецът не е предявил исковите си срещу надлежен ответник. Поддържа възраженията в отговора на исковата молба. Прави обстоен доказателствен анализ като поддържа, че в хода на съдебното дирене безспорно се установява, че ответникът е извършил твърдените нарушения при условията на системност, поради което наложеното наказание съответства на тежестта на извършеното нарушение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира от фактическа страна следното:

От представения и приет по делото като писмено доказателство Трудов договор № 70 от 17.09.2019 г., сключен между ответника „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“ чрез неговия

Директор и ищеца, се установява, че страните са били валидно обвързани от трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „машинист локомотив“ при ответника, с място на работа Локомотивно депо С., район С., при ППП-С., за неопределено време, със срок на изпитване от шест месеца, уговорен в полза на работодателя, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 988 лева.

Както се установява от отбелязването в договора, ищецът е постъпил на работа на 09.10.2019 г., като не се установява работодателя да е упражнил правото си по чл. 71, ал. 1 от КТ, поради което договорът се е трансформирал в безсрочен.

От представената и приета по делото Заповед № Д-169 от 22.07.2021 г. на Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“, връчена на работника 29.07.2021 г., се установява, че на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“, за това, че на 19.04.2021 г. като машинист не е допуснал дежурния ТМРВ Петров в кабината на локомотив № 44-099, което възпрепятства извършване на проба за плътност на локомотива. Дисциплинарното наказание не е заличено по реда на чл. 197, ал. 1 от КТ към датата на съставяне на атакуваната **Заповед № 75/30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“**.

От представената и приета по делото Заповед № Д-170 от 22.07.2021 г. на Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“, връчена на работника на 29.07.2021 г., се установява, че на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“, за това, че на 14.04.2021 г. като машинист с локомотив № 44-155, обслужвайки влак № 3602 е превишил максимално допустимата скорост на движение в междугарието гара Клисурска-гара Стряма. Дисциплинарното наказание не е заличено по реда на чл. 197, ал. 1 от КТ към датата на съставяне на атакуваната **Заповед № 75/30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“**.

От представената и приета по делото Заповед № Д-22 от 07.03.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“, връчена на работника на 11.03.2022 г., се установява, че на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, за това, че на 04.01.2022 г. като машинист с локомотив № 44-100, обслужвайки влак № 1614 не е спрял на гара Тодор Каблешков съгласно Телеграма № 465 от 22.12.2021 г. за коригирано разписание, с което същият е запознат срещу подпис в заповедната книга. Дисциплинарното наказание не е заличено по реда на чл. 197, ал. 1 от КТ към датата на съставяне на атакуваната **Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“**.

Между страните не е спорно и се установява от вписването в трудовата книжка на работника, че трудовото правоотношение на Л. И. В. е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, . 6 от КТ, със **Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“**, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

От заповедта за налагане на дисциплинарно наказание се установява, че същото е наложено на ищеца за това, че на 25.05.2022 г. е получена телеграма № 813 от 25.05.2022 г. за разследване на закъснение на влак № 10206 от гара С. със 70 минути, което е генерирало закъснение на още 5 влака с общо закъснение от 231 минути. От направената проверка между ищеца и техник механика, ревизор на вагони Валери Костадинов се установило, че Л. В. не е допуснал в кабината на локомотива дежурния ТМРВ, за да извърши проба на

плътността на локомотива, съгласно изискването по чл. 25, ал. 1, т. В, раздел 5 от Инструкция за реда и начина за извършване на проби на автоматичните спирачки на влаковете и изготвяне на удостоверения за спирачната маса на влака, съгласно раздел на Наредба № 58 и извършване на технически преглед. Поради причиненото закъснение на влак 10206 е била наложена промяна на ПКВ на вл. 10206/10211 с 1ЕМВ 30 вместо с 2В и локомотив, както и коригиран и вл. № 10286 с локомотив и 2В вместо 1ЕМВ 30 – нарушение на трудовата дисциплина по чл. 187, ал. 1, т. 3, предл. първо от КТ – неизпълнение на възложената работа, по чл. 187, ал. 1, т. 10, предл. първо от КТ – неизпълнение на други трудови задължения, предвидени в закони или други нормативни актове и чл. 190, ал. 1, т. 3 от КТ – системно нарушения на трудовата дисциплина.

Обстоятелството, че на ищеца са поискани обяснения и същият е дал такива, се установява от представените по делото писмени обяснения от Л. И. В. с вх. № 93-00-199 от 26.05.2022 г.

Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка на работника, на адреса, посочен в Трудов договор № 70 от 17.09.2019 г., в гр. Враца, където, както се установява от известието за доставяне, е получена от Цветана В.а – майка на адресата.

От приетите по делото като писмени доказателства копие от пощенски плик с клеймо от 22.06.2022 г. и декларация по чл. 333 от КТ, с издател Л. И. В., автентичността на които не е оспорена и оборена в процеса, се установява, че ищецът е изпратил на работодателя си на 22.06.2022 г. от посочения адрес в гр. Враца, където твърди, че не е получавал писмо, собственооръчно попълнена декларация, изпратена в препоръчаната пратка ведно със Заповедта № Д-75 от 30.05.2022 г., че се ползва от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ, за което е представил и болничен лист № E20222136102 от 14.06.2022 г. за периода от 14.06.2022 г. до 03.07.2022 г., издаден отново в гр. Враца.

От болничен лист № E20222136102 от 14.06.2022 г., издаден от „НОВ МЦ“ ЕООД, гр. Враца, се установява, че Л. И. В., с адрес идентичен с посочения в трудовия договор, е бил в отпуск поради временна неработоспособност за периода от 14.06.2022 г. до 03.07.2022 г.

От представеното копие на трудова книжка на ищеца (лист 51-52), което не е оспорено и е идентично с оригинала, предоставен за констатация в открито съдебно заседание, се установява, че след вписаното прекратяване на трудовото правоотношение при ответника, считано от 12.07.2022 г. на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ липсват други вписвания.

От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Ж., на което съдът дава вяра като компетентно и безпристрастно, се установява, че размерът на последното получено брутно трудово възнаграждение на ищеца за пълен отработен месец (април 2022 г.), е в размер на 2571,46 лева, от които 1253 лева -

основно възнаграждение, 150,36 лева – допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, 68,92 лева – километрични 0,07, 485,19 лева – километрични 0,11, 274,46 лева - нощен труд, 259,53 лева - национален празник и 80 лева за ваучери по чл. 209. От заключението на вещото лице се установява, че допълнителните възнаграждение „километрични 0,07“ и „километрични 0,11“ се изплащат съгласно чл. 32 от Колективния трудов договор и същите са обвързани с пропътуваните километри при изпълнение на служебните задължения на лицето. Възнаграждението „национален празник“ се начислява само в месеците, в които лицето е работило на официални празници. Според експерта, елементите с постоянен характер, включени във възнаграждението на ищеца са основното възнаграждение, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и възнаграждението за нощен труд, поради което brutното трудово възнаграждение възлиза на **1677,82 лева**.

Други релевантни за спора доказателства не са представени.

Анализът на посочените установени в производството обстоятелства налага следните правни изводи:

По възраженията на ответника за недопустимост на производството:

С молба-уточнение от 16.11.2022 г., връчена на ответника на 25.11.2022 г., в изпълнение на указанията на съда, дадени с определение от 01.11.2022 г. в рамките на производството по чл. 129, ал. 2, във вр. ал. 1 от ГПК, **ищецът е уточнил, че предявява искове си срещу „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“**, което уточнение е допуснато в открито съдебно заседание, проведено на 12.12.2022 г. Ответникът е запознат с определението на съда от 01.11.2022 г., молбата от 16.11.2022 г., която му е връчена, както и с характера на процедурата и правното основание, на което последната се провежда и в рамките на която искът се конкретизира, но не е възразил, поради което доводите, изложени в писмените бележки, депозирани в срока по чл. 149, ал. 3 от ГПК в тази връзка са неоснователни.

Възражението на ответника за недопустимост на предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, поради факта, че с оглед твърденията на ищеца, че Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, не му е връчена надлежно, поради което трудовото правоотношение не е прекратено, е неоснователно. С молбата-уточнение от 16.11.2022 г., връчена на ответника на 25.11.2022 г., в изпълнение на указанията на съда, дадени с определение от 01.11.2022 г. в рамките на производството по чл. 129, ал. 2, във вр. ал. 1 от ГПК, ищецът е заявил, че е узнал за атакуваната заповед на 12.07.2022 г., поради което нередовността на исквата молба е отстранена, ищецът има правен интерес от провеждане на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и с оглед отбелязването в трудовата му книжка, а въпросът дали и кога заповедта е връчена надлежно съобразно изискването на чл. 195, ал. 1 от КТ е въпрос по същество на спора (в този смисъл **Решение № 248 от 22.10.2018 г. по гр. д. № 754/2018 г. на IV ГО на ВКС**).

Предявени са обективно кумулативно съединени иски за отмяна на уволнението, извършено със Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ – С. – чл. 344, ал.

1, т. 1 от КТ, по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „машинист, локомотивен“ и по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа вследствие на уволнението в размер 11159,65 лв. за периода от 12.07.2022 г. до 12.12.2022 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда – 12.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

Съгласно чл. 192, ал. 1 от КТ дисциплинарните наказания се налагат от работодателя или от определено от него длъжностно лице с ръководни функции или от друг орган, оправомощен със закон. Съгласно чл. 195, ал. 1 от КТ в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание се посочва нарушението и кога е извършено. Заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание следва да бъде ясно мотивирана и по начин, че да са ясни съществените признаци на деянието от обективна страна, времето и мястото на извършването му. Важното е от съдържанието на заповедта да следва несъмненият извод за същността на фактическото основание, поради което е прекратено трудовото правоотношение и работникът или служителят да има възможност да разбере причината, поради която трудовото правоотношение се прекратява, а съдът да може да извърши проверка и, въз основа на това, да заключи дали уволнението е законосъобразно (така **Решение № 78 от 11.04.2018 г. по гр. дело № 1835/2017 г. на IV ГО на ВКС**).

В настоящия случай спорен по делото е въпросът кога е връчена заповедта за налагане на дисциплинарното наказание на ищеца и погасен по давност ли е искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, съответно по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, на които въпроси съдът следва да отговори преди да пристъпи към разглеждане на въпроса спазена ли е процедурата по налагане на дисциплинираното наказание от формална страна и извършил ли е ищецът вмененото му нарушение, за което е наказан.

Съгласно чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ, изявлението на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание поражда действие с достигане на изявлението до адресата, т.е. съобразно общите правила на ЗЗД за действие на договорите - правилата за пораждаване на правно действие на изявленията на страните по договора. Писменото изявление на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание може да бъде връчено лично срещу подпис на лицето или чрез пощенска услуга - чрез изпращането на препоръчано писмо с обратна разписка. В последния случай, за да се приеме, че изявлението е достигнало до адресата работодателят следва да е изпратил препоръчаното писмо на адреса, посочен от работника и пощата да удостовери доставянето на писмото на адреса. Обстоятелството дали работникът е променил адреса, посочен от него на работодателя или не е предприел действия за получаване на пощенската пратка е без правно значение. С достигане на изявлението на посочения от работника адрес, работодателят е изпълнил задължението си за връчване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и изявлението му е породило правно действие (така **Решение № 35 от 07.05.2012 г. по гр. д. № 1877/2010 г. на IV ГО на ВКС**).

В настоящия случай безспорно се установява, че Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на

Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка на работника, на адреса, посочен в Трудов договор № 70 от 17.09.2019 г., в гр. Враца, където както се установява от известието за доставяне, е получена от Цветана В.а – майка на адресата. Обстоятелството, че пратката му е предадена и ищецът е узнал за заповедта е установено без съмнение от изходящите от него документи с дата 22.06.2022 г., съставени във връзка със заповедта от 30.05.2022 г. и изпратени на работодателя от работника, от адреса в гр. Враца, на който е изпратено и препоръчаното писмо, което ищецът твърди, че не е получил. Както се установява от съдържанието на декларацията, за което се твърди, че е подписана от работника и чиято автентичност не е оспорена, последният се е позовал на закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ като е представил и болничен лист пред работодателя. Ето защо връчването на заповедта по реда на чл. 195, ал. 2 от КТ на работника на 21.06.2022 г. се установява без съмнение по делото.

Според чл. 358, т. 2 от КТ исковите по спорове за отмяна на дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“, изменение на мястото и характера на работата и прекратяване на трудовото правоотношение се предявяват в двумесечен срок, който на основание чл. 358, ал. 2, т. 1 от КТ тече от деня, в който на работника или служителя е била връчена съответната заповед, а при искове относно прекратяване на трудовото правоотношение - от деня на прекратяването. Трудовото правоотношение между страните е прекратено с получаване на препоръчаното писмо със Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ - С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“ на 21.06.2022 г., а исковата молба е подадена на 12.09.2022 г. /понеделник/, т.е. след изтичането на двумесечния срок, предвиден в закона. Възражението за изтекла погасителна давност е направено своевременно от ответника с отговора на исковата молба и разгледано по същество се явява основателно, доколкото ищецът не се позовава, а и не се установяват изчерпателно изброените основания за спиране или прекъсване на срока по чл. 358, т. 2 от КТ, по чл. 115 и чл. 116 от ЗЗД (**Определение № 817 от 14.07.2015 г. по гр. д. № 2516/2015 г. на III ГО на ВКС**), след което не попада ползването на отпуск поради общо заболяване от ищеца.

При тези безспорно установени обстоятелства исковите с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ са погасени по давност (**Тълкувателно решение № 1 от 12.05.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г. на ОСГК на ВКС**).

След като искът за отмяна на уволнението е погасен по давност, то искът за осъждане на работодателя да заплати на работника обезщетение за оставането без работа вследствие на незаконното уволнение е неоснователен (така **Решение № 63 от 31.03.2011 г. по гр. д. № 1728/2009 г. на IV ГО на ВКС**), поради което също следва да бъде отхвърлен.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 от ГПК, има ответникът. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в

размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по трудови дела за отмяна на уволнение или за възстановяване на работа, когато искът е предявен самостоятелно възнаграждението е от 50 до 180 лв., а по трудови дела с определен материален интерес - от 100 до 360 лв., поради което съдът определя възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

Ето защо на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да се присъдят **100 лева** – разноси за тази инстанция.

Мотивиран от горното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Л. И. В., ЕГН *******, с адрес в ..., срещу „П.П.П.“ - **С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“ ЕООД**, със седалище и адрес на управление в гр. С., ..., иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, за отмяна на наложеното със Заповед № Д-75 от 30.05.2022 г. на Директора на „П.П.П.“ – С., дисциплинарно наказание „уволнение“ и иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „машинист, локомотивен“, като погасени по давност.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **Л. И. В., ЕГН *******, с адрес в ..., срещу „П.П.П.“ - **С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“ ЕООД**, със седалище и адрес на управление в гр. С., ..., иск по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за оставане без работа вследствие на уволнението в размер **11159,65 лв.** за периода от **12.07.2022 г. до 12.12.2022 г.**, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда – 12.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, като неоснователен.

ОСЪЖДА **Л. И. В., ЕГН *******, с адрес в ..., да заплати на „П.П.П.“ - **С. при „Б.Д.Ж. – П.П.“ ЕООД**, със седалище и адрес на управление в гр. С., ..., на основание чл. 78, ал. 3 във вр. с ал. 8 от ГПК, сумата от **100 лева** - разноси в производството пред първа инстанция.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____